

A szállás

A legutóbbi „Erasmus+”-os utam alkalmával (Berlin, 2017) nagyon bevált az Airbnb-n talált szállás, és hát ezen az élményen felbátorodva, Bécsben ismét kerestem egy apró lakást, ami a metróhoz viszonylag közel (100m) és megfizethető is volt. Megint nagyon jó tapasztalatokat szereztem! Bécs munkásnegyedében, Meidlingben sikerült otthonra lelnem. Bár ebben a városrészben némileg magasabb arányban laknak bevándorlók (20%), mint Bécs többi kerületében, nem sikerült a Bécsben rettegő magyarok sorába beállnom. Sőt! Nagyon kellemes környékre kerültem – méterekre volt egy piac, egy óriási Spar, de még a városrész főutcája is (a szegedi Kárász utca megfelelője, csak éppen vagy hatszor hosszabb és impozánsabb) 5 perc sétára volt tőlem.

Ha már egy ilyen, külföldiek által preferált környékre keveredtem, sportot űztem abból, hogy kifigyelem a magyarokat, hátha belőlünk is sok van. Ebben nem volt szerencsém. Három esetben futottam csak össze helybéli honfitársakkal. Egyszer egy közeli, török falatozóban arra lettem figyelmes, hogy az egyik alkalmazott mintha „LISZT” feliratú zacskóból öntené a tárolóedénybe a lisztet. Pár nappal később pont akkor tartózkodtam a helyiségben, amikor újabb szállítmány érkezett. Minden termék csomagolásán magyar fölirat volt, és a kint parkoló furgon is magyar rendszámmal rendelkezett. Egy másik alkalommal a közeli Spar kifőzdéjében egy magyar ismerőssel éppen azon tanakodtunk, hogy melyik menüt válasszuk, amikor a pénztáros hölgy megszólalt, hogy mindkettő nagyon finom, de az ő kedvence a sajt mártásos csirkemell rizibizivel. Persze beszélgetésbe elegyedtünk, és kiderült, hogy a kifőzdében több magyar is dolgozik, de már nagyon régóta, és a főnök is magyar. Talán a legmeglepőbb és legszívmelengetőbb helyzet az egyik metróbeli átszállásnál történt: hömpölygő tömeg, az ember azt sem tudja, hogy merre menjen, amikor egyszer csak valaki hangosan, vidáman, örömmel a hangjában megszólal: Jó napot kívánok, tanár úr! ☺

A nyelvtanfolyam

A szokásos szintfelmérő teszt és elbeszélgetés után gyorsan kiderült, hogy a C1-es csoportba fogok kerülni. Akkor még nem tudtam, hogy két ilyen csoport is létezik. Persze jó érzéssel sikerült a másikban megjelennem, nem abban, amit kijelöltek nekem. Ez a másik csoport nagyon szimpatikusnak tűnt nekem: inkább 30 feletti tanulókból állt, a világ minden tájáról érkeztek (már előre örültem, hogy építhetem a cserekapcsolatokat a sulis számára), és nem volt benne magyar (vagyis biztosan rákényszerülök a nyelv használatára). Sajnos az első óra végére kiderült a tévedés, és barátságosan, de határozottan megkért a tanár, hogy másnapról a számomra kijelölt csoportba járjak.

Az első, kifejezetten pozitív benyomás után a saját csoportommal való találkozás némi csalódást jelentett. Az átlagéletkor 16 volt, kivéve a két honfitársamat, akik már jóval elhagyták a 40-et. (Egy csapat tinédzser között virított néhány kakukktójas.) Kizárólag kelet-európaiak kerültek ebbe a csoportba – egy orosz testvérpár (Tatjana és Iván), még egy orosz fiú (Kirill), egy cseh és egy észt lány (Sara és Krisztina). Sajnos a cserekapcsolat kiépítésének így befellegzett. De persze ahogyan a munka beindult, kiderült, hogy ez a csapat is nagyon jó, és az elkövetkezendő majd két hét remek hangulatban telt, sok nevetéssel.

Módszertanilag meglehetősen konzervatív megközelítést alkalmazott a két huszonpár éves tanárnő (kőkemény nyelvtani tesztek is kellett megoldanunk a Futur II izgalmaiban megmerítkezve), de rengeteget kellett párban is beszélgetnünk vagy éppen közösen szöveget gyártanunk. Elég sokszor igazi mély vízbe is bedobtak bennünket, például amikor statisztikai elemzést kellett prezentálnunk Bécs gazdasági termelésének és a külföldi befektetések alakulásáról az elmúlt évtizedben – de párommal, Sárával végül kifejezetten ügyesen megoldottuk!

Mi magyarok - egy némettanár, aki nemzetiségiként soha nem tanulta iskolában a németet és egy mérnök, aki a fiával együtt jött a városba nyelvet tanulni - eléggé összetartottunk. Később a mérnököt főlváltotta egy általános iskolai tanítónő, aki nem nagyon beszélt németül. A többiek már fölfedeztek sok minden hasznos dolgot a környéken, és örömmel osztották meg velem, hogy hol érdemes ebédelni, vagy hogy milyen délutáni programokat próbáljak ki föltétlenül. Többször együtt ebédeltünk, vagy élveztük egy-egy bécsi kávéház hangulatát és süteménykínálatát, és még egy 3D-s moziban is megzötyögtettük magunkat.

Kultúrprogramok

Sok-sok utazás tapasztalata, hogy nem árt, ha kéznél van egy friss útikönyv, ha már az ember külföldre megy. Egy az utazásban tapasztalt kollégám ajánlotta még anno a Lonely Planet sorozatot, amit az indulásom előtt be is szereztem. Az osztrák filmművészettel való ismerkedésen túl (mivel Michael Hanekén kívül egyáltalán nem ismertem az ország filmművészetét, rengeteg filmet töltöttem le és néztem meg előzetesen), ennek a könyvnek a segítségével terveztem meg a kirándulásaimat, sétáimat, kulturális élményeim.

A könyv tényleg kiváló, hiszen Bécs belvárosát például egy alaposan átgondolt útvonalon végigsétálva ismerheti meg az ember úgy, hogy nehogy kimaradjon bármi fontos. Persze a hosszas séta után egy kávé és egy sütemény is jólesik nagyon, különösen az UNESCO világörökség kincsének számító egyik híres kávéházban, mondjuk a Diglasban. Egy ilyen nagyvárosban bevált módszer az, hogy néhány villamosvonalon végigutazik az ember párszor, így térképezve föl a város hangulatát. Aztán persze jönnek sorban egymás után egyenként is a nevezetességek, kulturális csemegék. Kezdetnek kiváló kaland elzarándokolni Hundertwasser lakónegyedébe, vagy a város történelmét a Villamosmúzeumban a bécsi villamosok változásán keresztül megismerni. A Prater forgói és papírmásé szörnyalakjai után a közeli hatalmas parkban megpihenhet a vándor. A múzeumnegyed napokra elegendő kincsekkel szolgál, legyen szó Klimt, Kokoschka vagy Schiele remek festményeiről, az Art Nouveau korszak bútorsodáiról vagy egy video-dokumentumokra épülő kiállításról, amely a táncban rejlő lázadás történetét járja végig. A bolhapiac is hatalmas élményt nyújt, furcsamód otthon érzi magát az ember a sok régi kacat, furcsa ereklye között. De ha ez nem elég, és persze nem volt elég, akkor irány Schönbrunn a gyönyörű kastélyparkjával, no meg a tobzódóan giccses Belvedere, a bécsi zsenik további lenyűgöző festményeivel. Őszintén szólva, a sok-sok barokkos pompa és birodalmi nagyzás nem vonzott túlságosan első pillantásra, de aztán, ahogy a nagy festők sorsával, na meg Sisi életével megismerkedtem, egyre jobban kíváncsivá váltam. Valamit mégiscsak tudnak a sógorok! És szeretik a filmeket is! A régieket is! Több régi, nagy mozijuk kiváló állapotban fogadja még a mai napig is a filmrajongókat, akik ha akarják, Angelopoulos egy '98-as filmjét nézhetik újra eredetiben, vagy Almodovár legutóbbi remekművét. Jó érzés, amikor a jegyszedő a harmadik alkalommal szinte régi ismerősként köszönti az embert.

Kéthetes kintlétem alatt rengeteg fotót készítettem – helyekről, dolgokról és emberekről. Próbáltam megragadni a városnak és lakóinak a lényegét. Nem vagyok benne biztos, hogy ez sikerült. De annyi biztos, és a képek láttán vált csak egyértelművé, hogy itt mindent átszó a nyugalom és a biztonság érzete. Ez árad az emberekből. Jó volt ide kirándulni. Fantasztikus dolog ez az Erasmus, hogy így egy kicsit beleláthatunk abba, hogy mit csinálnak másképp Európa más népei, és akár abba is, hogy mit csinálnak jobban! Hálás vagyok a lehetőségért! És még németül is jobban tudok most már! 😊